

Per al millorament de la joventut

per

P. GABARRÓ I GARCIA

POtSER fóra convenient que fugint un xic de les petites lluites que han portat les discussions per al millorament de l'estament mèdic, penséssim també en el millorament dels qui tenim sota els nostres consells professionals i especialment—per ésser la clau del nostre demà—sobre la nostra joventut.

Molt s'ha parlat per escriptors i periodistes més o menys ben documentats, de la relació que pugui tenir la vida moderna i, sobretot, els esports moderns, sobre la nostra salut física i moral, l'una i l'altra igualment interessants per nosaltres.

A tot això, ben pocs són els metges que hi han dit la seva i menys encara que hagin posat un xic d'esforç material en estudiar el valor de l'esport i inculcar-ho a la joventut.

És ben acceptat com a principi essencial, que el metge no solament ha de tenir cura del malalt que ve a la consulta, sinó també de demostrar a la vida que puja—principalment—quins mitjans pot fer servir per a tenir una salut ferma.

Vull parlar avui d'un dels esports que, a més d'ésser el més clàssic i modern alhora, és el més pur, ja que sempre fuig absolutament de l'espectacularitat i es desenrotlla dintre el més complet *amateurisme*.

Em refereixo a l'excursionisme.

Cap esport pot pretendre sobre l'excursionisme, millor puresa del medi en què es desenrotlla. Cap esport pot reclamar estar davant d'ell en la finalitat que el mou. Cap esport pot posar-se primer que ell en la llibertat, durada i extensió. És lliure per excel·lència.

I dintre el camp de l'esperit, quin esport, com

l'excursionisme, obliga a una voluntat, a una persistència, a un tremp d'ànima tan ferm? L'esperit de mutualisme que hi ha en l'ajuda al company que està en perill; la serenitat que es necessita quan una tempestat vol interrompre-us la marxa, creant-vos mil perills que teniu forçosament de vèncer; l'afinament de la intel·ligència que imposa el càlcul i coneixements obligats de les contrades que es travessen, la meditació a què convidada la contemplació de la Naturalesa tan plena de meravelles i d'ensenyaments; l'estudi necessari de la Terra que ens ha fet néixer donant-nos llengua, sang i ànima pròpies...; tot això quin comble d'ensenyances de tot ordre porta!

Cap esport pot dir-se més complet que l'excursionisme. N'hi ha prou amb recordar un xic la Història per a veure els models d'home perfecte que ha donat l'excursionisme.

Qui no admira la fermesa corporal i anímica d'aquell Livingstone llançant-se al cor de l'Àfrica, travessant el terrible desert de Calahari cercant coses noves i produint uns fruits tan magnífics?

Qui no es descobreix davant la robustesa plena d'un Sven Hedin qui avui encara, vell ja, se'n va mesos i anys per les muntanyes i deserts per sobre dels 5000 metres, del Sud-est de la Sibèria estudiant el curs dels rius i cercant els residus de la primitiva civilització oriental?

No té d'ésser un ideal per a nosaltres, els metges, el copiar els mitjans de què es valgué el gran Amundsen per aconseguir que el dia que li arribà la revisió militar fes llançar exclamacions d'admiració i fos posat com a símbol d'un cos meravellós pels metges militars que el reconegue-